

edebiyat

Üstatlara Saygı...

4. SAYI DERGİSİ

Necip Fazıl Kısakürek

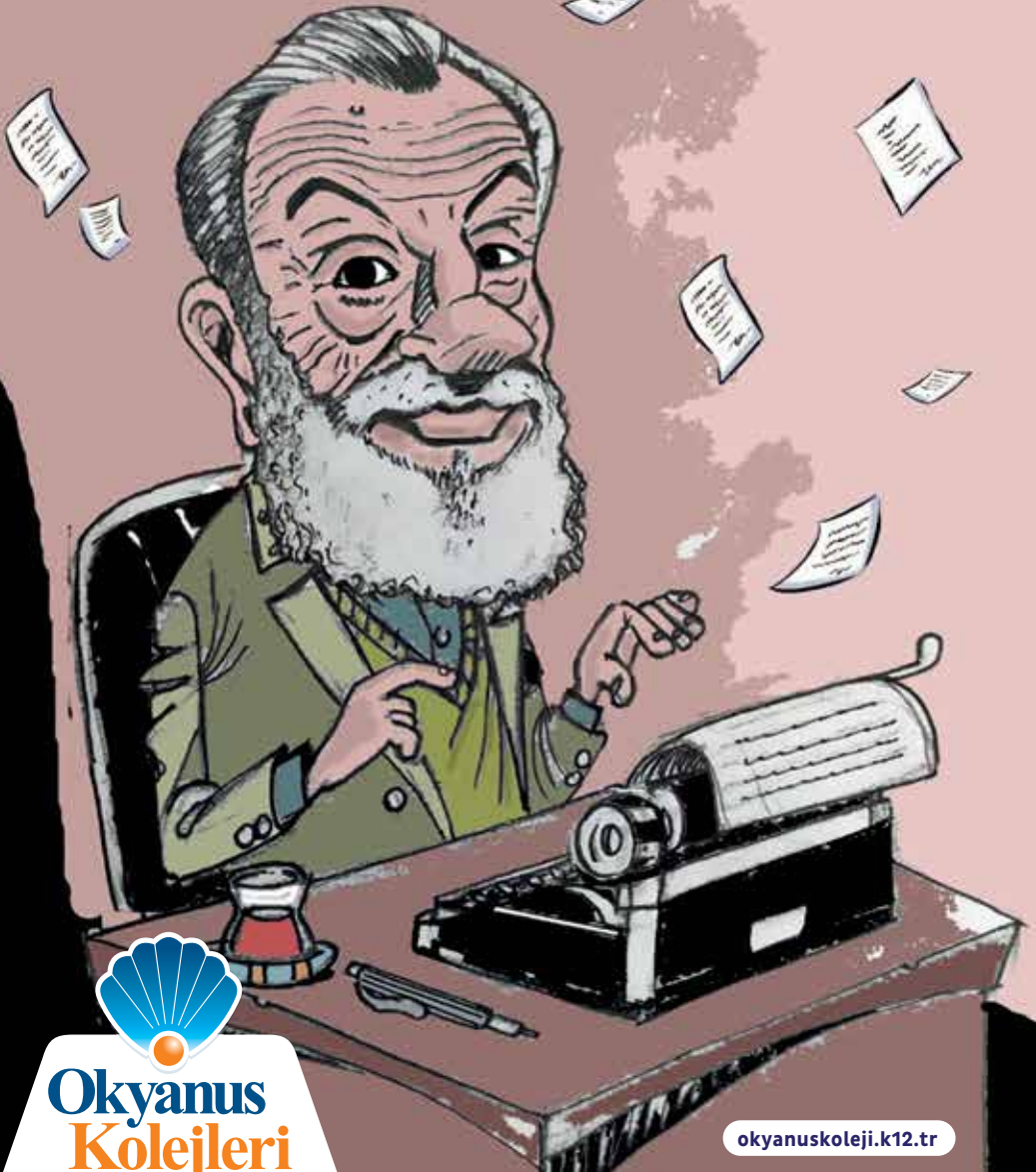
İbrahim Çallı

Birol Tezcan

Haydar Ergülen

Cevat Fehmi Başkut

Buhurîzade Mustafa İtrî Efendi

YIL / SAYI

2020 / 4

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

ABDULKADİR ARSLAN

Türk Dili ve Edebiyatı Bölüm Başkanı

YAYIN YÖNETMENİ

TUBA KOÇAL

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

YAZI ARAŞTIRMA

TUBA KOÇAL

FEYZA ÜNSAL

SEHER GÜZHAN

SEDA KAYA

ÖZLEM ÖZDEMİR

DUYGU CAN

MEHMET ERÇAKIR

NAZLI TANHAN

GRAFİK TASARIM

NİHAN CAN

İÇİNDEKİLER

3

Üstat "Necip Fazıl Kısakürek"

6

Bizden Bir Şair "Haydar Ergülen"

8

Bizden Bir Tiyatrocu "Cevat Fehmi Başkut"

9

Bizden Bir Senarist "Birol Tezcan" İle Röportaj

12

Bizden Bir Bestekâr "Buhurîzade Mustafa İtrî Efendi"

14

Bizden Bir Ressam "İbrahim Çallı"

16

Ustaların İzinden Bir Öykü "Kaybetmek"

17

Ustaların İzinden "Şiirlenenler"

18

Tematik Yarışmalarda Kazanan Öğrenciler Ve Eserleri

24

Meraklısına Yol Haritası "Müzeler"

27

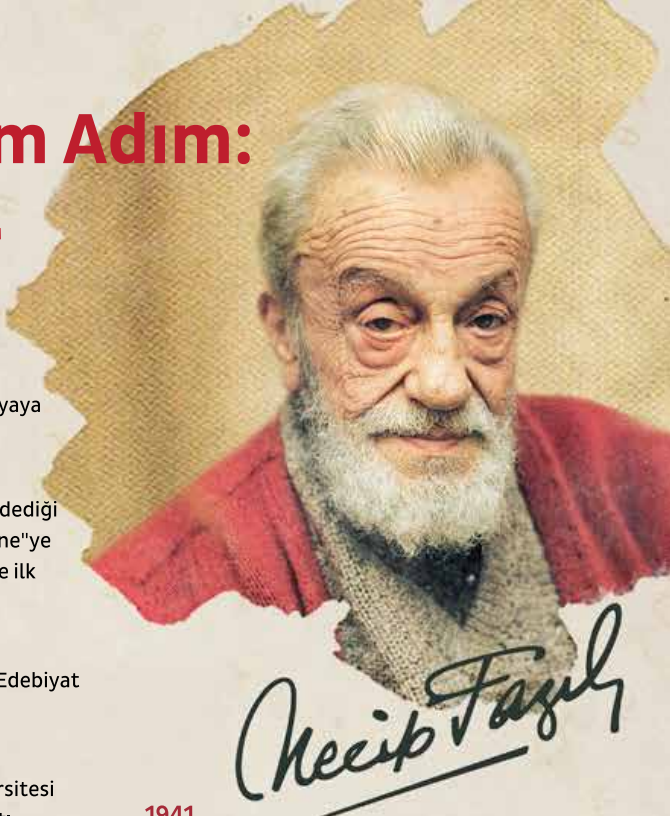
Bazı Kelimeler Çok Güzel

Bu eserin her hakkı saklı olup tüm hakları Okyanus Kolejleri'ne aittir. Kısmi de olsa alıntı yapılamaz, metin ve soruları aynen değiştirilerek elektronik, mekanik, fotokopi ya da başka bir sistemle çoğaltılamaz, depolanamaz.

Copyright, 2015 © Tüm Hakları Saklıdır.

"Çile"ye Adım Adım: Necip Fazıl Kısakürek

26 MAYIS 1904

"Çile"sinin başladığı keşmekeş dünyaya doğdu.

1916

"Ne oldumsa bu mektepte oldum" dediği "Mekteb-i Fünûn-u Bahriye-i Şahâne"ye kayıt oldu ve burada "Şair" lakabı ile ilk aruz talimlerine başladı.

1921

17 yaşında, "İstanbul Darülfünûnu Edebiyat Medresesi Felsefe Şubesi" ne girdi.

1924

Paris'e gönderildi ve Sorbon Üniversitesi Felsefe bölümüne girdi. Paris hayatı, kendini arayışı, korkunç derece inişli çıkışlı olan ruh hallerini yaşadığı dönemdir.

1925

İlk şiir kitabı olan "Örümcek Ağı"nı bastırdı.

1928

Henüz 24 yaşındayken, "Kaldırımlar" isimli ikinci şiir kitabının yayınlandı.

1934

Bir akşam bindiği vapurda karşısına oturan ve gözlerini ondan ayırmayan; o güne kadar hiç görmediği, bir daha da göremeyeceği Hızır tavırlı bir adamın ona Abdülhakîm Arvâsî Hazretleri'nin adresini vermesi üzerine Necip Fazıl, Abdülhakîm Arvâsî'yi arayıp buldu bir daha bırakmamacasına o Büyük Zat'ın eteklerine yapıştı. Buhranlı günler geçirdiği bir sene yaşadı.

1935

Yaşadığı buhranlı günlerden sonra Efendisinin manevi tesiriyle açılan kitaplık çapta eser verme devrinin ilk eseri "Tohum"u yazdı.

1936

16 sayı sürdürdüğü "Ağaç" Mecmuasında, dönemin önde gelen entelektüellerini çatısı altında topladı.

1938

Ulus Gazetesi'nin yeni bir "Milli Marş" için açtığı müsabakada "Büyük Doğu Marşı" olarak kalan şiiri yazdı.

1939

Büyük ruh ıstırapının şiiri olan "Çile"yi yazdı.

1941

"Bâbanzâde"lerden Fatma Neslihan Hanımefendi ile evlendi. Bu evliliğinden Mehmed (1943), Ömer (1944), Ayşe (1948), Osman (1950) ve Zeynep (1954) isimli beş çocuğu oldu.

1943

Büyük Doğu Mecmuasının ilk sayısını çıkardı, aynı yıl efendisi Abdülhakîm Arvâsî Hazretleri vefat etti.

1949

Ramazan ayında (28 Haziran) Büyük Doğu Cemiyeti'ni kurdu.

26 Mayıs 1980

Türk Edebiyat Vakfı tarafından "Şairler Sultanı" unvanını aldı.

1981

Bir daha çıkmamak üzere evine, hatta küçük odasına kapandı.

1982

"Batı Tefekkürü ve İslâm Tasavvufu" isimli eseri münasebetiyle de "Yılın Fikir ve Sanat Adamı" seçildi.

25 Mayıs 1983

Ve bir gece... Onun için daima sırlarla dolu Mayıs ayında bir gece, (25 Mayıs 1983) yatağında doğrulup, elâ gözlerini pencereden dışarıya, derin karanlığa dikti. Ne gördü ki; pembeden daha kırmızı dudakları hafifçe kıpırdadı: "Demek böyle ölünmüş!.."

26 Mayıs 1983

Doğduğu gün olan 26 Mayıs'ta Eyüp sırtlarında toprağa verildi.

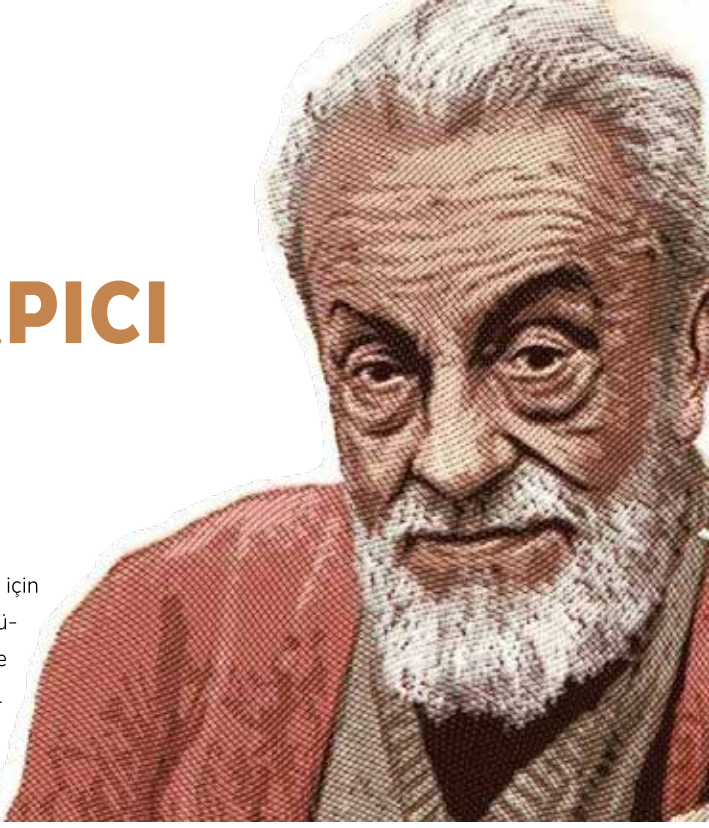
BİR ÇARPICI ÖYKÜ

Doğduğunda çok çelimsiz olduğu için doktorların yaşamayacağını düşündüğü Necip Fazıl, birçok şiirine zemin oluşturan “yakıcı bir hayal kuvveti, marazi bir hassasiyet, dehşetli bir korku” şeklinde özetlediği çocukluk yıllarını büyük-babasına ait Çembelitaş’taki konakta geçirmiştir. Tarihimiz, edebiyatımız ve toplumumuz için önemli bir şahsiyet olan şairin hayatında iz bırakan ilk isim babaannesi Zafer Hanım’dır ve Zafer Hanım Necip Fazıl’ı romana alıştıran isimdir.

Necip Fazıl’ın çok değer verdiği annesi Mediha Hanım, kızı Selma’nın ölümünden sonra verem olur. Necip Fazıl hava değişimi için annesi ile birlikte Heybeliada’ya gider. İlkokulu Heybeliada Numune Mektebi’nde bitirir. Burada bulunduğu süre içinde ölüme dair ilk düşünceleri oluşur.

1916 senesinde Bahriye Mektebi’ne girer ve burada dört yıl geçirir. Henüz adını duymadığı o dönemlerde herkesin “Şair” diye hitap ettiği Necip Fazıl, İngilizcesi iyi olduğu için Oscar Wilde, Lord Byron ve Shakespeare’i okur. Bahriye Mektebi’nde Aksekili Hamdi, Yahya Kemal, İbrahim Aşkî, Hamdullah Suphi gibi isimler Necip Fazıl’ın ders aldığı hocalardır. İbrahim Aşkî ise onun tasavvufila ilk temasını sağlayan isimdir.

17 yaşlarında Darülfünun’da Felsefe bölümü öğrencisi olan Necip Fazıl’ın okuldan arkadaşları Ahmet Kutsi Tecer ve Ahmet Hamdi Tanpınar’dır. 1925 yılında Paris Sorbonne Üniversitesi’ne gider ve Paris onun kendini arayış dönemleri olur. Burada kumar illetine tutulur. Paris’ten dönme vakti geldiğinde içinde müthiş duygularla “Kaldırımlar” şiirini bitirerek otel odasına çıkar, yüzünü

tırnaklayarak ağlar ve “Allah’ım beni kendimden kurtar!” der.

1941’de Babanzadeler’den Fatma Neslihan Hanım ile evlenir. Faruk Nafiz, Necip Fazıl’a Neslihan Hanım için “Senin gibi bir ejderhayı zapt edebilmek için nasıl bir melek olabilmelidir?” der. Necip Fazıl da zaten eşi i.in “Çilekeş Kadın” demiştir. Her türlü sıkıntıya rağmen ömrünün sonuna kadar eşi, Necip Fazıl’ı hiç bırakmaz.

Necip Fazıl hayatının bir döneminde Hacca gider ve daha sonra oğlu Mehmet’e Büyük Doğu Yayınevi’ni kurdurur. Kendisine Türk Edebiyatı Vakfı “Şairler Sultanı” unvanını verir.

Bir ömür böyle geçer. 24 Mayıs günü Necip Fazıl devamlı tavana bakar. Oğlu Mehmet’i çağırıp bir daha doktoru aramamasını söyleyip vasiyetlerde bulunur. Yatağının yönünün değiştirilmesini ister. 25 Mayıs gecesi yatağında doğrulup elâ gözlerini pencereden dışarıya, derin karanlığa diker. Ne gördüğü bilinmez fakat dudakları hafifçe kıpırdar ve son sözleri şu olur: “Demek böyle ölünmüş!..” Cenazesi doğduğu gün olan 26 Mayıs 1983’te toprağa verilir.

SESİNİ DUYURAN ADAM

Ağaç dergisinin çekirdek kadrosunu Necip Fazıl’la beraber Ahmet Hamdi Tanpınar ve Ahmet Kutsi Tecer teşkil eder. Bu üç adam çok yakın arkadaşlardır. Bu dostluğun kuruluşunda yaşlarının yakın

““

*Enginden engine koşarken rüzgar,
Bende bir yolculuk heyecanı var...
Yattığım kayaya çarpan dalgalar
Çıkıver bir sonsuz sefere diyor.*

Necip Fazıl

olması ve metafizik ve mistik eğilimli mizaçlara sahip oluşları etkilidir. Aralarında öyle yakın bir bağ vardır ki daha “Ağaç”tan önce her üçünün isimlerinin baş harflerinden teşekkül eden KAF-HAN adlı bir dergi çıkarmayı düşünmüşlerdir. Derginin felsefesini dünya ve sanat görüşünü aksettiren yazılar Necip Fazıl’a aittir.

Necip Fazıl’ın ün kazanmasını sağlayan asıl dergi ise Büyük Doğu’dur. Mizahi karakterli Borazan dergisi de çıkardığı bir diğer yayın organıdır.

“ŞAIRLİĞİMİN TEK VE EKSİKSİZ KADROSU!”

Necip Fazıl bütün şiirlerini tasfiyeye tâbi tutmuş, bunu yaparken de “Mal sahibi bensem bunları istemediğim, tanımadığım, çöplüğe attığım bilinsin.” demiştir. Türk Edebiyatına “Şairliğimin tek ve eksiksiz kadrosu” diyerek armağan ettiği ve şiirlerini topladığı “Çile”nin takdiminde vasiyet niteliğindeki şu sözlere yer verdi: “İşte şiir kitabım bu, hepsi bu kadar ve bu kitaba gelinceye dek başka hiçbir şiir bana, adıma ve ruhuma mal edilemez!”

“TÜRKİYE’NİN BAUDELAIRE’İ”

Necip Fazıl şiirlerinin önemli bir tarafını teşkil eden marazî ve trajik hava, vehimler, sayıklamalar ve acıdan duyulan lezzet gibi temalar onda Baudelaire etkisinin olduğunu gösterir.

Cemil Meriç “Ben Baudelaire’i ezberle bilirim. Necip Fazıl muhtemelen Paris’te bir bohem kahvesinde kırık bir plaktan bir şiirini dinlemiştir. Ama Baudelaire’i benden iyi anlamıştır.” der.

Necip Fazıl’da kendi yazılarında da bahsetmiş olduğu şekilde büyük Fransız şairlerinden Baudelaire, Verlaine ve Rimbaud’un tesirleri vardır. O, Baudelaire ve Rimbaud okumamayı, büyük

bir eksiklik sayar ve şayet bir kaynak alınacaksa bu isimlere yönelmek gerektiğini aktarır. Salih Zeki, İctihad’ın kapağında Necip Fazıl’ın resminin altına “Türkiye’nin Bodler’i” yazarak genç şaire övgüler dizer.

ÇİLE SENFONİSİ

Necip Fazıl varlıklı, otoriter ve soylu bir ailenin kıymetli erkek varisi olarak dünyaya gelmiş ve çocuk yaşta annesinin ölümünü yaşamıştır. Bununla beraber din ve modern hayat arasında sıkışmış bir vaziyette gençliğe geçerken bedensel arzularıyla tanışarak bu arzuların doğurduğu olumsuz baskıyla Paris gecelerinin bohemine ve kumar illetine tutulmuştur. Bütün bunlardan belli belirsiz bir suçluluk duygusu hissetmesi onda metafizik bunalımın filizlendiği kökler olarak düşünülebilir. Metafizik bunalım, Necip Fazıl’ın tasavvufi algıdan geçerek dinle buluşması ile son bulur. Onun durağı artık Batılı anlamdaki mistik arayışlar değil, İslam inancı merkezinde marifeti arayan tasavvuftur.

HÜLÂSA...

Çalkantılı bir hayatı ve çarpıcı bir öyküsü olan Necip Fazıl kapı açılana kadar zilden parmağını çekmeyen, yolda giderken çıplak ayaklı bir çocuğu görüp ona ayakkabısını verdiği için etraftaki insanların meraklı bakışlarını önemsemeden çamurlu ayaklarıyla evine giden bir adamdır ancak her daim dava adamı, şair, yazar ve düşünürdür ve dillere pelesenk, ruhlara hüznü veren şu dizesi kulaklarda çınlanır:

Bir gün akşam olur bizde gideriz

Kalır dudaklarda şarkımız bizim..

| Feyza ÜNSAL / Güneşli Okyanus Koleji

Bizden Bir Şair

HAYDAR ERGÜLEN

Etrafınızdakilerin geçiciliğini gördüğünüzde kalıcı ve edebi olanı fark edersiniz. Hayat geçicidir, şiir kalıcı. Gündelik telaşlar geçicidir, edebiyat kalıcı.

Popüler şiirin, popüler edebiyatın; gerçek şiiri kısılcasına aldığı bugünlerde, gerçek şairler elbet ki gün ışığına çıkıyor. Gün ışığından hiç eksilmesin diye dilediğimiz şairlerimizden; Haydar Ergülen...

“ ‘n’eyim ben
‘n’edir Haydar Ergülen”

Modern Türk şiirinin 1980 kuşağı imge şiir anlayışının önde gelen şairlerinden biri olan

Haydar Ergülen, 14 Ekim 1956’ da Eskişehir’ de doğmuştur. Orta Doğu Teknik Üniversitesi Sosyoloji Bölümünden mezun olmuştur. Birçok üniversitede araştırma görevlisi olarak çalışan yazar halen bazı üniversitelerde edebiyat alanında dersler vermektedir.

Ergülen, dergi ve gazetelerde şiir ve yazılar yazmıştır. Şiir kitapları birçok önemli ödüle layık görülmüştür.

“Kış büyük geliyor nara gidelim
soğudu günleri yüzü nara gidelim
narın bir diyeceği olur da bize açılır yazdan binbir sıcak söz dilimiz kurudu nara gidelim”

“... şiiri bun bir Turgut Uyar kalmadı Cemal Süreya da yok ki bir abi arasan burada sana çok uzun bir öğlesonuydu Turgut Uyar sıkıntısını mı kiskanırdın: Şu kasaba bir içine baksa sen kanatlarını toplayıp otursan da coğrafya uçaşa sınıftan! Dul coğrafya gidecek evi mi vardı Turgut Uyar’ın tozlu şiirlerinden başka?”

İmgeli ve girift anlatımıyla dikkat çeken yazarımız; günümüz okuyucuları tarafından İkinci Yeni’lerin devamı olarak düşünülür. Hem imgesi hem şiir tarzı hem de İkinci Yeni’lerin bazı şiirlerinden esinlendiği sözlerinden dolayı İkinci Yeni ile bağdaştırılması doğaldır. Şair, kendisi de İkinci Yeni’leri bir abi olarak görmüştür.

“... şiiri bun bir Turgut Uyar kalmadı Cemal Süreya da yok ki bir abi arasan burada sana çok uzun bir öğlesonuydu Turgut Uyar sıkıntısını mı kiskanırdın: Şu kasaba bir içine baksa sen kanatlarını toplayıp otursan da coğrafya uçaşa sınıftan! Dul coğrafya gidecek evi mi vardı Turgut Uyar’ın tozlu şiirlerinden başka?”

“... şiiri bun bir Turgut Uyar kalmadı Cemal Süreya da yok ki bir abi arasan burada sana çok uzun bir öğlesonuydu Turgut Uyar sıkıntısını mı kiskanırdın: Şu kasaba bir içine baksa sen kanatlarını toplayıp otursan da coğrafya uçaşa sınıftan! Dul coğrafya gidecek evi mi vardı Turgut Uyar’ın tozlu şiirlerinden başka?”

“... şiiri bun bir Turgut Uyar kalmadı Cemal Süreya da yok ki bir abi arasan burada sana çok uzun bir öğlesonuydu Turgut Uyar sıkıntısını mı kiskanırdın: Şu kasaba bir içine baksa sen kanatlarını toplayıp otursan da coğrafya uçaşa sınıftan! Dul coğrafya gidecek evi mi vardı Turgut Uyar’ın tozlu şiirlerinden başka?”

Eser yazarın değil, okurundur. Okur kendisini görür eserde. Şair yüzlerce mektup yazar ve denize bırakır. Mektubu okuyan muhatap başka anlamlar çıkaracaktır. İşte Ergülen'in şiirleri de içimizdeki denize mektup bırakıyor. Mektuplarınızı bulmak için okuyun.

*"Bu mektubu senin kalbine yolluyorum
el yazısıyla değil külyazısıyla
yazıyorum ilk defa güzel adını
kardeşim benim külkardeşim
ancak bir rüzgar postası taşır bu zarfı
bu uzun gecenin, yanık havalarında"*

| Tuba KOÇAL / Avcılar Okyanus Koleji

“

*Yüreğinden
beyaz kuşlar
uçardı yüreğime..*

| Haydar Ergülen

Bizden Bir Tiyatrocu

"Cevat Fehmi Başkut"

1905 yılında Edirne'de doğan Cevat Fehmi Başkut, Eyüp Rüştüyesi ve İstanbul Sultanisinde (İstanbul Erkek Lisesi) öğrenimini tamamlamıştı. 1928-1963 yılları arasında Vakit, Son Saat, Cumhuriyet gibi gazetelerde muhabirlik, yazarlık ve yazı işleri müdürlüğü yaparak daha sonra İstanbul Gazeteciler Cemiyeti Başkanlığında bulundu. Röportaj ve birçok roman denemesinden sonra Muhsin Ertuğrul'un teşvikiyle tiyatro yazmaya başlayan yazar "Büyük Şehir" adlı oyunu 1942-1943 sezonunda İstanbul Şehir Tiyatrosu'nda sahnelenip büyük ilgi görünce tiyatroya dair çalışmalarını artırmıştır. Gittikçe artan ilgi-den dolayı hemen her yıl yeni oyunlar yazdı.

Türkiye'de Cumhuriyetten sonra ortaya çıkan değişimleri mizah unsurlarını kullanarak anlattığı oyunlarıyla ün kazandı. Oyunlarında resmi ideoloji içinde yazan bir yazar olarak dikkati çeker. Eserlerinde köylü-şehirli, Batılı-Doğulu, idareci-halk, amir-memur, eski-yeni çatışmalarını işlemiş; bu zıtlaşmaları komedi unsuru olarak ele almış bir yazardır. Onun eserlerinde diğer bir değişmez konu ise yanlış Batılılaşmadır. Cahil olduğu halde aydın geçinenlere, Batılı yaşama özenirken kendi kültürünü kaybedenlere eserlerinde yer vererek onlarla alay etmiştir.

Cevat Fehmi Başkut yazdığı "Paydos" oyunuyla ününe ün kazanmıştır. Paydos, ilk kez 1947-48 döneminde İstanbul Şehir Tiyatroları'nda ve Ankara Devlet Tiyatrosu'nda sergilenmiş, daha sonra da yurtdışında profesyonel olarak sahnelerde oynanan ilk Türk oyunu olmuştur. Atina'da Argiropulos Tiyatrosu'nda altmış beş kez sahnelenmek gururuna sahip olan "Paydos" adlı oyun, "Plağa okunan ilk oyun" olarak da tarihe geçmiştir.

"Deli Deli Küpeli" filmi aramızda bilmeyen yoktur. Kemal Sunal'ın oynadığı ve sinemada herkesi güldüren, güldürürken düşündürülen bir filmidir. İşte bu film 1965 yılında Cevat Fehmi Başkut tarafından yazılmış iki perdelik bir oyundur. Asıl adı "Buzlar Çözülmeden" olan oyun sinemaya hepimizin sevdiği "Deli Deli Küpeli" ismiyle uyarlanmıştır.

Bu oyun 1986 yılında sinemaya uyarlanmış ve Kemal Sunal tarafından bize tanıtılmış bir eserdir. Filmde tımarhaneden kaçıp bir ilçeye gelen delinin, çeşitli rastlantılar sonucu kaymakam

olması anlatılır. Herkesi derinden etkilemiş iki perdelik bu oyun Kemal Sunal'ın oyunculuğu seyirci karşısına çıkmış ve bizi derinden etkilemiştir.

| Seher GÜZHAN
Avcılar Okyanus Koleji

Bizden Bir Senarist

“Bırol Tezcan”

ile Röportaj

Unutulmaz Ankara dizileri Behzat Ç., Bizim Evin Halleri, Beni Affet dizilerinin, şimdi ise Show TV’de yayımlanan RAMO dizisinin senaristlerinden; yeni projelerini heyecanla beklediğimiz Geçmiş Olsun, Sayılı Gün, Ayağına Taş Değmesin kitaplarının yazarı...

Onunla hem yazdığı dizilerden, hem kitaplarından ve biraz da her şeyden bahsettiğimiz samimi bir röportaj gerçekleştirdik. Okurken bizim kadar heyecan duymanız dileğiyle...

Ama öncesinde 'Ayağına Taş Değmesin' kitabının önsözünde yazdığı alıntı ile giriş yapmak istiyorum.

“Onca gittim, bunca gittim...”

Yol bitmedi...

Ben bitiyorum...

Her yolculuk kendimeydi...

Hiçbir türlü kendime gelemedim.”

Senaristlik serüveniniz nasıl başladı?

Ankara Üniversitesi, Tiyatro Bölümü mezunuyum. Okulda yazarlık derslerinde tiyatro oyunu, sinema filmi, dizi yazmayı zaten öğreniyorduk. Okul bittiğinde Ankara’daki tek dizi yapım şirketi olan MGA’da yazarlık hocamız olan Sıtkı Tekmen’in önerisiyle işe başladım. “Bizim Evin

Halleri” çekiliyordu o zaman ama ben sınıf arkadaşım Firuze (Engin) ile “Gönül Yokuşu” adlı dizide başladım. Yine aynı yapım şirketinin dizisiydi. 30 bölüm sürdü. O bittiğinde “Bizim Evin Halleri” devam diyordu ve ona transfer olduk. O gün bu gündür dizi yazıyorum. Sayısını artık ben de unuttum.

Sizi özendiren şeyler nelerdi? Ya da yazmaya özendiren kişiler oldu mu?

Beni yazmaya özendiren kişi lisedeki edebiyat öğretmenimdir. Mine Engin. Roman özeti istemişti bizden. Ben roman özeti çıkarmaktan, tema bulmaktan, failatün demekten hiç hoşlanmıyordum. Roman özeti yazmadım. Bir öykü yazıp verdim. Bir hafta sonra gelip, “madem öyle, her hafta bir öykü yazıp getireceksin bana” dedi. Sevmiş yazdığımı.

Beni yazmaya özendiren şey ise nenem (babaannem) ve annemle yaşadıklarımızdır. Nenemin gözleri görmezdi benim. Çok keyifli, çok neşeli, müthiş enerjisi olan bir insandı. Yanında üzülmenize izin vermezdi. Annem de tam tersi bir insandır. Hüzünlenmeye yer arar. Nenem gezmeyi çok sevdi. Gözleri görmediğinden de torunları olarak bize düşerdi onu gezmelere götürmek. Köyde oturuyorduk o zaman. Nenemin elinden tutmuş, yine bir yerlerden dönüyorduk. Köy meydanında bir bakkal vardı. Bakkalın önünde gazetelikte du-

ran kitaplar. Bir an durdum onlara bakmak için. Nenem ne olduğunu sordu, “kitap var” dedim. Nenem cebinden para çıkardı hemen, “git kendine bir kitap al” dedi. İlkokula gidiyorum henüz. Tommiks çizgi romanını aldım. Eve gittiğimizde nenem, “hadi getir de bana da oku aldığın kitabı” dedi. Okudum. Annemin okuma yazması yoktu o zamanlar. Sonradan köy okulunda gece eğitiminde öğrendi. O da katıldı kitap okumalarımıza. O günden sonra neneme anneme hep kitap okudum. Ben ne yazıyorsam, biraz da onlar için yazıyorum aslında...

Yazma ritüelinizden bahseder misiniz? Örneğin hangi ortamda hangi materyallerle, hangi müzikle yazmayı tercih ediyorsunuz?

Kahve... Yazma sürecimde değişmeyen tek ritüelim. Diğerleri değişti. İlk zamanlarımda kaleme deftere yazıyordum, bilgisayar kullanmayı öğrendim. İlk oyunumu (uyarlamaydı) daktiloyla yazmıştım. 1997 idi galiba. Şimdi yazmadan önce kahvem, sürahide suyum hazır olur. Evde yalnızsam interneti kapatırım, telefonu sessize alırım. Müzik dinlerim. Daha çok da etnik müzik. İyi bir müzik arşivim vardır. Yazar olmasam müzisyen olurudum. Ya da müzisyen olamadığım için yazar oldum. Yazmaya ara verdiğim zamanlarda uzun yürüyüşlere çıkarım. Ya da enstrüman çalarım.

Bir senarist olarak sizin beğendiğiniz senaristler kimler? Yolundan gittiğiniz bir isim var mı?

O kadar çok ki... İlk aklıma gelenleri sayayım; Chaplin, Kubrick, Haneke, Kurosava, Nolan, Bong Joon-ho, Yılmaz Güney, Ertem Eğilmez, Atif Yılmaz, Nuri Bilge Ceylan...

Yazma serüveninizde yüzünüzü en çok güldüren bir anıyı bizimle paylaşır mısınız?

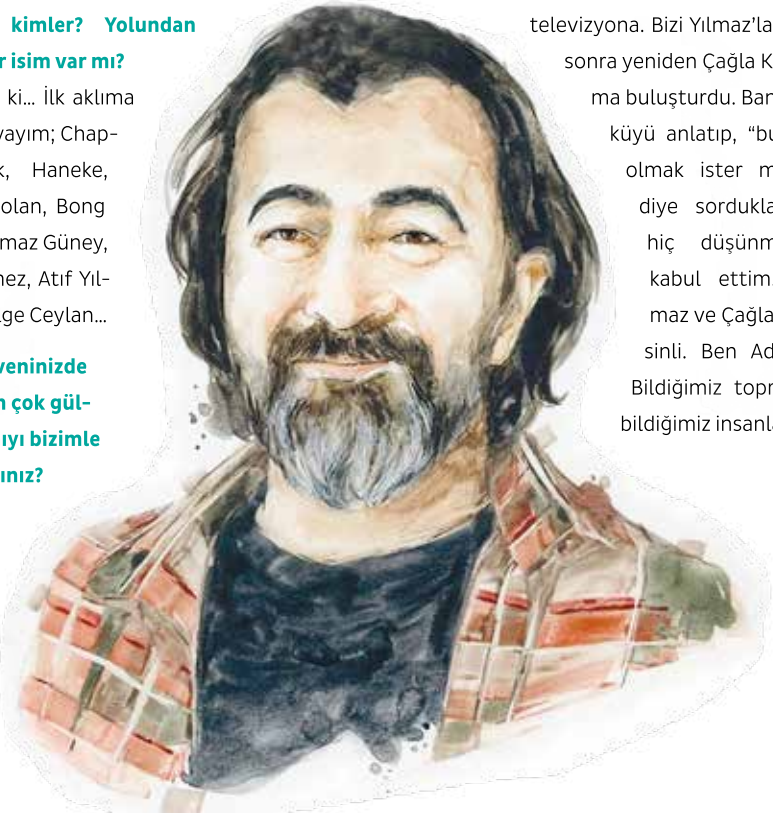
Aslında çalışırken çok eğleniyoruz. Özellikle de hikaye kurulum aşamasında. Ama böyle doğrudan aklıma gelen komik bir an yok.

Televizyonda uzun soluklu diziler yazdığınızı biliyoruz. Yazdığınız dizilerin seyirci tarafından bu kadar çok sevilip sahiplenilmesinin nedenini nasıl açıklarsınız?

Onur Ünlü ve Serdar Akar’a bir söyleşide (Leyla ve Mecnun & Behzat Ç. Dönemi) “şimdiye kadar neredeydiniz? O kadar kötü şeyler izledik ki...” demişlerdi. Onur Ünlü de, “o kötü işleri de biz yapıyorduk” diye cevaplamıştı. Aslında benim de yazdığım birçok dizilerden de çok erken final yapanlar oldu. Uzun soluklu olanlar neden uzun soluklu, kısa süreler neden kısa sürüyor çok net reçetesi yok aslında. Yoksa dizilerimizin şablonu neredeyse aynı. Kimi tutuyor, kimi tutmuyor. Yine de kabaca şöyle denebilir belki; iyi bir öykü, senaryo, yapım, yönetim, oyunculuk, teknik ekip... Bir bütün olarak sağlam bir organizma oluşturabilmek... Belki budur... Bizim tutan işlerde bunlar oldu en azından.

Gelelim Show TV’de başlayan yeni işinize. Ramo dizisiyle izleyiciyi nasıl bir dünyayla buluşturdunuz?

Ramo, dostluğumuz bin yıla dayanan kadim dostum Yılmaz Şahin’in kurduğu bir öykü. Yılmaz da çok uzun soluklu işler yaptı televizyona. Bizi Yılmaz’la yıllar sonra yeniden Çağla Kızılelma buluşturdu. Bana öyküyü anlatıp, “bu işte olmak ister misiniz?” diye sorduklarında hiç düşünmeden kabul ettim. Yılmaz ve Çağla Mersinli. Ben Adanalı. Bildiğimiz topraklar, bildiğimiz insanlar.

Çok sevdim hikayeyi. Çok içimizden gelerek yazıyoruz. Yılmaz da, Çağla da... Çok iyi bir ekip olduk.

Bir karakteri yazarken kaynağınız ne oluyor, nelerden besleniyorsunuz?

Karakter de önemli ama hikaye hep baş roldedir. Size kimse “karakterini anlatsana” demez, “hikayeni anlat” der. Ya da piyasa diliyle söylersem, “ne anlatacağın?” diye sorar. Hikaye sağlam olursa karakterleri yazarken ilk kendi hikayenizden beslenirsiniz. Doğru olan da budur. Hayat? O zaten hep ilham kaynağımız.

Dizi temposuna nasıl yetişiyorsunuz?

Yaşamayarak! Ailemiz, sevdiklerimiz, arkadaşlarımız... Herkes şikayetçi bizden. Hayatımız bilgisayar başında geçiyor. Her hafta en az 2 sayfa akış, 10 sayfa tretman, 100 sayfa senaryo yazıyoruz. Bir gün akış için toplantı, iki gün tretman toplantısı, dört gün bölüm yazma...

Adana’da büyüdüğünüzü biliyoruz. Ramo da Adana’da çekiliyor. Çukurova’yı muazzam anlatan Yaşar Kemal, Orhan Kemal desem size...

Onlarla aynı topraklarda doğmak insanı nasıl mutlu ediyor anlatamam. Tabii bu başka kentlerde yaşayan insanlar için de geçerli. Onlar da kendi memleketinde doğan yazarlar, sanatçılar için aynı şeyi düşünüyordur. Bana sorduğunuz için, Adanalı yazarları sorduğunuz için öyle diyorum. Adana’da kimi zaman “buradan geçmişler midir?” diye düşünürüm yolda yürürken. Onların yolunda yürümekten onur duyarım. Onların kaleminde dökülen bir cümle olmak isterim. Güzel bir cümle. Olabilirsem ne güzel olur.

Sizin öyküleriniz de var. İlk kitabınızı çıkartmayı ne zaman ve nasıl düşündünüz?

Hep kitap çıkarmayı düşlemişimdir. OT Dergisi’nde yazdıklarımın bir gün kitap olacağını düşünerek yazmadım ama. Roman düşünüyordum hep. Öykülerimi bir kitapta buluşturmak sonradan geldi aklıma. Güzel de oldu. Şimdi üç öykü kitabım var.

Edebiyatçı kimliğiniz senarist kimliğinizi nasıl etkiledi?

Öykü, roman betimleme; sinema, dizi görüntü yazmak... Çok birbirinden ayrı düşünmemeye çalışıyorum yine de. İkiyi birbirini beslesin istiyorum. Senarist olmam, öykülerimde iyi diyalog yazmamı sağlıyor; edebiyatçı olmam, betimleme ile senaryoda iyi görüntü yazmamı...

Gelecek zamanlar için yeni projeleriniz var mı?

Romanımı bitirmek. Bir de bir sinema filmim olsun isterim tabii. Bakalım. Hayat sürprizlerle dolu. Nereye doğru gittiğimizi kim bilebilir?

Hiç içinizden geçirdiğiniz bir soru oldu mu? Bunu neden hiç sormuyorlar dediğiniz bir soru...

Bu söyleşide olmadı mesela...

Hayata dair iyi klişe olabilecek bir replik rica etsem...

Birkaç tane çok sevdiğim söz var. Hep içimden tekrarlarım. Onlardan önce birkaç şey söylemek isterim izninizle... Biraz klişe olacak ama hayat çoğu zaman zor. Ama şunu unutmamak lazım, neredeyse herkese zor. Birkaç bin kişiye kolay belki, geri kalan milyarlarca insana zor. Birçok yönden hem de...

Yine de yaşamak güzel ve umutlu... Ben çok bunaldığım zamanlarda hiçbir şey bulamasam, göğe bakıyorum... Çok güzel... Hemen şimdi aklıma geldi; Son Samuray filmi düşünün, Katsumoto’nun Kiraz Ağacı Çiçeği için söylediklerini...

Şimdi sevdiğim o sözleri söyleyebilirim; “damla kendini tamamlayınca damlar”, “asla asla deme”, “sana sadece iki seçeneğin kaldığını söylediklerinde, sen mutlaka üçüncüyü seç” ve “yine dene, yine yenil.” Umarım unutmamışımdır...

Son olarak Okyanus ailesi için neler söylemek istersiniz?

Bu beni ikinci misafir ediyorsunuz. Bu kez yüz yüze olmadı ama yine de çok mutlu olduğumu söylemek isterim. Çok teşekkür ediyorum. Umarım genç arkadaşlarımız okurken keyif alır.

| Duygu CAN / İncek Okyanus Koleji

Bizden Bir Bestekâr

“Buhûrîzâde Mustafa İtrî Efendî”

İstanbul'da Mevlânâkapı civarındaki Yayla (eski adıyla Yaylak) semtinde doğan sanatçı İtrî mahalası ve Buhûrîzâde lakabıyla tanınmıştır. Kırım Hanı I. Selim Giray'ın Çatalca'da bulunan çiftliğindeki mûsiki toplantılarında büyük itibar gören İtrî, IV. Mehmed döneminde (1648-1687) sarayda mûsiki hocası ve hânende olarak görev yapmıştır. Kaynaklarda IV. Mehmed'in onu sık sık saraya davet ederek bestelediği eserleri bizzat kendisinden dinlediği kaydedilmektedir.

Türk mûsiki tarihinin en önde gelen birkaç simasından biri olan İtrî Efendi hânendeliği, şairliği ve hattatlığının yanı sıra özellikle bestekârlığı ile tanınmıştır.

Sade ve açık ifadelerle yazdığı manzumelerinden İtrî'nin güçlü bir şair olduğu anlaşılmaktadır. Şuarâ tezkirelerinde ve güfte mecmualarında na't, gazel, muamma, tahmîs, nazîre, tarih ve kıtalarının yanı sıra hece vezniyle yazılmış türkülerine de rastlanmaktadır. Muamma halinde de üstat olduğu belirtilen İtrî'nin şairliği üzerinde, manzumelerine tahmîs ve nazîreler yazdığı çağdaşı ünlü şair Nâbî'nin tesiri olduğu kanaati yaygındır. Mustafa İtrî Efendi aynı zamanda ta'lik hattında söz sahibi bir hattattır.

İtrî'nin bir mûsikişinas olarak asıl önemli yönü bestekârlığıdır. Türk mûsikisinin cami, tekke ve klasik mûsiki alanlarında peşrev, saz semâisi, kâr, beste, semâi, âyin, na't, durak, tevşîh, tekbir,

salâ ve ilâhi olmak üzere hemen her formunda eser vermiş nâdir sanatkârlarından olan İtrî'nin eserleri alışılmışın dışında bir melodi örgüsüne sahiptir. Çoğunlukla Fuzûlî, Nev'î, Şehrî, Nâbî gibi şairlerin ve arkadaşı Nazîm'in manzumelerini, nâdir olarak da kendi güftelerini bestelemiştir.

Dinî eserleri içinde özellikle cami mûsikisinin şaheserleri arasında bulunan segâh tekbiri ve salât-ı ümmyyesi, küçük bir ses alanı içerisindeki büyük ifade gücünün çarpıcı örneklerindedir. Ayrıca mevlevihânelerde âyin-i şeriften önce okunan, sözleri Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî'ye ait olan ve "Na't-ı Mevlânâ" adıyla bilinen rast na't sağlam melodik yapının olgun bir göstergesidir:

“Yâ Hazret-i Mevlana Hak dost,

Ya Habiballah resul-i halık-ı yekta tüyi,

Ber güzîn-i Zülcelali pak-ü bihemta tüyi

Dost Sultanım,

Nazenin-i Hazret-i Hak sadr-ü bedr-i kainat,

Nur-i çeşm-i Enbiya çeşm-i çerağ-i ma tuyi

Ya Mevlana hak dost

Şemsi Tebrizi ki dared na'ti Peygamber ziber,

Mustafa vü Mücteba an seyyid-i ala tüyi

Ya tabibel gulub ya Velîyallah Allah dost.

“Ya Hazreti Mevlânâ Hak Dostu,

Ey Allah'ın sevgilisi! Eşsiz Yaratıcı'nın Elçisi sensin,

Allah'ın kulları arasından seçtiği pak ve benzeri olmayan sensin;

Ulu Allah'ın nazlısı, kainatın yüksek derecelisi ve tekemmül etmiş

Peygamberlerin gözünün nuru bizim gözlerimizin ışığı sensin;

Şemsi Tebrizi Peygamberin methini ezberlemiştir,

Mustafa vü Mücteba, o yüksek Ulu sensin.

Ayrıca "Câm la'lindir senin âyine rû-yi enverin" mısraıyla başlayan hisar bestesi, "Her gördüğü perîye gönül mübtelâ olur" mısraıyla başlayan bûselik bestesi, "Gamzen ki ola sâkî-i çeşm-i siyeh-i mest" mısraıyla başlayan beste-nigâr bestesi, "Dil-i pür ız-tırâbım mev-ce-i seylâbdır sensiz" mıs-

rasıyla başlayan hisar ağır semâisi ile Nef'î'nin, "Tûtî-i mücizegüym ne desem lâf değil" mısraıyla başlayan güftesine yaptığı segâh yürük semâisi klasik Türk müzikisinin en seçkin eserlerindendir...

Gamzen Ki Ola Saki-i Çeşm-i Siyeh-i Mest

Mest Etmeye Uşşak-ı Yeter Bir Nigeh-i Mest

Rezm-i Hazer Et Ol Saç-ı Leyl-i Nigehinden

Mecnun Eder İnsanı O Çeşm-i Siyeh-i Mest

İtrî'nin İstanbul surları dışında oturduğu, çiçek ve meyve meraklısı olduğu, bahçe işleriyle uğraşmaktan zevk duyduğu ve kendisine İtrî mahlasının bu sebeple verildiği, "Mustâbey" armudunun da onun tarafından yetiştirildiği kabul edilmektedir. Yahya Kemal Beyatlı "İtrî" adlı şiirinde, onun Türk müzikisindeki yerini dile getirmiştir:

*Büyük İtrî'ye eskiler derler,
Bizim öz mûsıkîmizin pîri;
O kadar halkı sevkedip yer yer,
O şafak vaktinin eihangîri,
Nice bayramların sabâh erken,
Göğü, top sesleriyle gürlerken,
Söylemiş saltanatlı Tekbîr'i.
Tâ Budin'den İrâk'a, Mısır'a kadar,*

*Fethedilmiş uzak diyarlardan,
Vatan üstünde hür esen rüzgâr,
Ses götürmüş bütün baharlardan.
O dehâ öyle toplamış ki bizi,
Yedi yüz yıl süren hikâyemizi
Dinlemiş ihtiyar çınarlardan....*

| Seda KAYA
Avcılar Okyanus Koleji

Bizden Bir Ressam

“İbrahim Çallı”

“

*Hayat kafi gelmiyor,
çok kısa sanat için*

“Efendim Çal'da doğdum. Bir Rum kunduracısı vardı mahallemizde. Pabuçlarımı ona pençellettirdim. Dükkanın duvarında “Köroğlu-Ayvaz” resimleri olmasa delik ayakkabılarla sürterdim. Yol işte, o resimler beni çekerdi.” diye anlatırdı İbrahim Çallı resimle olan ilk tanışmasını.

13 Temmuz 1882 yılında doğan İbrahim Çallı, ortaokulu doğum yeri olan Çal'da, liseyi İzmir'de bitirmiştir. Ailesi onu, liseyi bitirdikten sonra askeri liseye girmek üzere İstanbul'a gönderirler. Hep hayalini kurduğu bu büyük kente geldiğinde henüz 17 yaşındaydı. Ancak askeri okul sınavları çoktan bitmişti. O da geri Çal'a dönmeyip tutkusunu olduğu resim çalışmalarına yönelerek resim dersi alan Vefa İdadisi öğrencilerinin arasına katıldı.

Ermeni asıllı ressamla tanıştı ve ondan resim dersleri almaya başladı. Ressam Roben Efendi'den de resim dersleri alan Çallı, bir gün resimlerinden birini Şeker Ahmet Paşa'ya göstermesiyle şimdiki adı Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi olan dönemin Sanayi-i Nefise Mektebine girdi. 6 yıllık okulu 3 yılda bitirdi. Orada Osman Hamdi ile tanıştı. Ona asistanlık yaptı. Çok başarılı bir resim öğrencisi olan Çallı, bu başarısı ile Avrupa sınavını 1. olarak kazandı ve Paris Güzel Sanatlar Okulu'na girdi.

1.Dünya Savaşı'nın başlamasıyla yurda geri döndü. Vallaury'nin yardımcısı olarak Sanayi Nefise Mektebine hoca olarak atandı. “Şişli Atölyesi” etkinlikleri kapsamında ürettiği çalışmaları Viyana'da sergilendi. 1917 yılında 6 eseriyle katıldığı İstanbul sergisinde “Sanayi-i Nefise Madalyası” kazandı. 1914 kuşağı onun adıyla “Çallı Kuşağı” olarak anıldı. Paris'te tanımış olduğu özgür ruhu çıplak resimleriyle anlattı. Bu ruhu öğrencilerine hep aşılamak istedi.

“Hayatımda yaptığım resimler hep eğri büğrü, tuhaf renkli şeylerdi. Nedense bunlar çok beğenildi. Mesele cesaret ve bir defa başlamak”

“Çözülmez bir hadisedir, alın yazısıdır resim. Bilenler bilir, her resimde sanatkarın ölüp ölüp dirilişi vardır ve yüzyıllar ötesiyle mekik dokuyuşları. Resim büyüktür.”

Paris'ten döndükten sonra empresyonizm akımına uygun eserler veren bir Türk ressamı oldu. Peyzaj, portre, ev içi, natürmort türleri gibi ürünler verdi. O zamana kadar Türk resminde görülmemiş çıplak (nü) resimlerin ilk örnekleri de kendisindedir. Açık renklere yer veren paleti, çevik, sinirli bir fırça sürüşü vardı. Kendine özgü bir kişiliği vardı.

“Tek bir bakışta en az kırk bin rengi ayırt edebilmeli. Ağaç çizme, kendi ağacını resimle. Deniz senin denizin, kadın senin kadının, kullandığın her renkte senin tonların olmalı.”

Çallı'nın “İnönü Portresi” çok ünlüdür. Ayrıca zeybekler ve Mevleviler üzerine yaptığı tanınmış

“Hayat ne tepeleme sevgi demek ne de tıka basa hoşgörü. Özetle ne cesurca söylemek gerekirse; hayat, yorulmamak ve yenilmemektir.”

Osman Hamdi'nin asistanı olan Çallı, Atatürk'ün isteği üzerine Etnoğrafya Müzesi'nde bir sergi açar. Bu sergide de yer alan “Zeybekler” tablosu-

kompozisyonları vardır. “Manolyalar” adlı tablosuyla, çıplak kadın ve erkek resimleri ise, Resim ve Heykel Müzesi'ndedir. Denizli'de adı verildiği bir “Ressam İbrahim Çallı İlkokulu” vardır.

Çallı, iyi bir sanatçı olmakla birlikte iyi bir öğretmendi. Bunu yetiştirdiği öğrencilerden de anlamak mümkündür. Şeref Akdik, Refik Epikman, Saim Özeren, Elif Naci, Mehmet Cuda, Bedri Rahmi Eyüpoğlu yetiştirdiği öğrenciler arasında gösterilebilir.

“Kötü yıprandık, erken tükendik.”

65 yaşında akademiden emekliliğe sevk edilen İbrahim Çallı *“En verimli zamanımda çocuklarımdan ayrılmış olduğum için sahi müteessirim”* diye her vesilede üzüntüsünü dile getiriyordu.

Çallı, Atatürk ile en çok birlikte olabilen ressamların başında gelirdi. Bir gün Atatürk'ün portresini yapmak istedi. Yoğunluktan poz vermeyi çok sevmeyen Atatürk ise ona “Sen gözündeki Atatürk'ü mü yoksa gönlündeki Atatürk'ü mü çiziceksin?” diye sordu. “Elbette gönlümdeki Atatürk'ü Paşam” diye cevap veren İbrahim Çallı'ya Atatürk ise “O zaman bana ihtiyacın yok demektir, sen gönlündeki Atatürk'ü çiz” demiştir.

nu gören Atatürk, Çallı'ya döner ve “Biz Kurtuluş Savaşı'nda yemeye ekmek bulamıyorduk, senin resmindeki atlar nasıl semirmiş böyle? diye sorar. Usta ressam malzemelerini alır ve tablosundaki atı bir deri bir kemik hale getirir.

Çallı son günlerinde Yahya Kemal'in bir portresini yapmaktadır. Ancak arası pek iyi olmadığı da bilinmektedir. Çünkü Çallı, şair için “Yahya Kemal eski zevki yaşatan mehter takımına benziyor” demişti. Çallı portreyi bitirdiği gün hastalanır ve 22 Mayıs 1960 yılında mide kanaması sonucu hayata gözlerini yumar. Tesadüf ya, Çallı'nın kaldığı odada daha önce Yahya Kemal de yatmıştır. Çallı'nın son sözleri şu olur: *“Yahya Kemal'in ruhu beni çağırıyor, orada dostluğumuz devam edecek.”*

İbrahim Çallı ölmeden önce de hep şöyle derdi :

“Her zaman ağlayan sızlayan insandan bana ne hayır gelir? Benim arkamdan güllün, eğlenin, neşe ile beni yad edin.”

| Özlem ÖZDEMİR / Keçiören Okyanus Koleji

Ustaların İzinden Bir Öykü

“Kaybetmek”

“Koşma, dikkat et düşeceksin” dedi. Sanki olacakları öngörüymüş gibi. Saniyeleri kaçan arkadaşını yakalamasına az kalmış bir çocuk gibi kovalıyordu. Çünkü onu kaybetmeyi düşünemezdi bile. Yüzümü süsleyen duygular saniyeler geçtikçe değişiyor. İçimde en başta olan mutluluk ve heyecan şimdi korku, hüznün, hırs, cesaret ve nefrete dönüşüyordu.

Ona kulak asmiyordu. Arkadaşının onu kovalaması hoşuna mı gidiyordu yoksa denizin esintisi ve yatın dar yollarından bir yukarı bir aşağı gitmek hoşuna giden şey miydi?

Bir daha dedi ama bu sefer gözlerinden yaş akıyordu. Çünkü düştü.

Denizin soğukluğu içini sarmıştı. Çırpınıyordu ama bu onu daha da aşağıya çekiyordu. Hissediyordu, onu bir şey aşağıya çekiyormuş gibi hissediyordu. Sanki yukarıda ay onu izliyor ve ona üzülüyordu. Acıyordu, artık nefesini tutmaya gücü kalmamıştı suyla dolan akciğerleri acıyordu. Düşünüyordu, nereye gideceğini neler olacağını düşünüyordu. Korkuyordu, yapayalnızdı ve karanlık suların içinde korkuyordu. O da neydi öyle? Işık nereden geliyordu? Işık büyümeye başladı ve öldü.

Tek dostunun ardından denize atladı. Soğuk karanlık sular içerisinde onu arıyordu. Bulamıyordu, pes etmeye karar verdi ve yata geri döndü. Islak bedenini bulduğu ilk duvara yaslayıp yere çömeldi. Kaybetmek ne kadar da zor bir duyguydu.

Saniyeler üzerinde çocuklar gibi koşuyordular ama şimdi biri yoktu. Eğer dostunu dinleseydi şu an nasıl olurlardı.

Artık yeni bir hayata başlayacaktı. Başlangıçlar zor oluyor. Alışmanın getirdiği zorunluluk bayrak kaldırdığında her şey daha da sarpa sariyor.

Hele ki böyle vakitlerde özlemin kokusu eşyalara kadar sınıyor. Daha yirmi beşinde bir başına kalmıştı ama vaz geçerse bu sefer de yaşadığı her şeye ihanet etmiş olacaktı.

Adım atmadan yeni bir yol karşısına çıkmıyor ama her ilerleyişinde eski yollar uzaklaşıyordu. Çocukluğunu bırakıyorsun yolun kenarına, öbür tarafa güzel olarak kalması gereken anılarını üstüne eklemeye çalışarak biriktiriyorsun fakat bu seferde burnundan getiren anılara dönüşüveriyor her biri. Duramazsın, yürümek zorundasın. Kendini yeniliğin içine koymak zorundasın.

Anladı.

Çocukluğundan bugüne kadar her şeyi düşündüğünde anladı. Uzandığı her gerçeğin ardında bir son vardı. Yoksa hayallerle yaşamayı öğrenmeliydi? Hayır, her aşırı bağlandığı şey de böyle oluyordu. Aslında çıkarması gereken her şeyin fazlasının zararlı olduğuydu. Böyle devam ederse kaybetmeye işte o zaman alıştırdı.

Yaren ANIL

| Sancaktepe Okyanus Koleji 10/B

Ustaların İzinden

“Şiirlenenler”

GİTTİĞİN GÜN

Küçük bir kuşun kanadında
sanki yüreğim.
Çırpınır durur sensiz ve yalnız.
Birden bir fısıltı duyar gibi olur,
İrkilir.

Dinler, ama yoktur bir ses.
Bekler onu; gece, gündüz, ay,
yıl...
Bıkmadan yorulmadan.
Belki de alışmak tan korkarak
sensizliğe
Bir umut besler o küçük yüreğinde

Bilmez nereye gittiğini, neden
gittiğini
Anlamaz, giden neden dönmez
geri
Alır yüreğini o minik ellerine,
Bir cevap beklemişçesine bakar
Nedendir korkar sonra,
Kapatır kulaklarını o küçük
elleriyle.

Evet korkar, gerçeği duymaktan
korkar
Bir daha gelmeyeceğini duymaktan.
Sığınır senden kalan hatıralara
Avunur, avutur titreyen yüreğini.

Her gün bekler kapıda ayak
seslerini
Gelmeyince üzülmez artık,
Ağlamak yerine gülümser, her
bekleyişin ardından
Artık kucaklayışın değil o yüreği
titreten,
O yüreği titreten... Gittiğin
günün sancısı

Ayşenur Çavuş
Adana Okyanus Koleji 11/B

KARA MELEKLER

Duyun beni
Ey gölge dünyasının
Kara denilen melekleri
Görün yaptıklarımın
Esas sebeplerini

Söyleyin bana
Verdiğim savaşın
Asıl nedenlerini
Uyandırın bulunduğum
Işıklı dünyadan beni

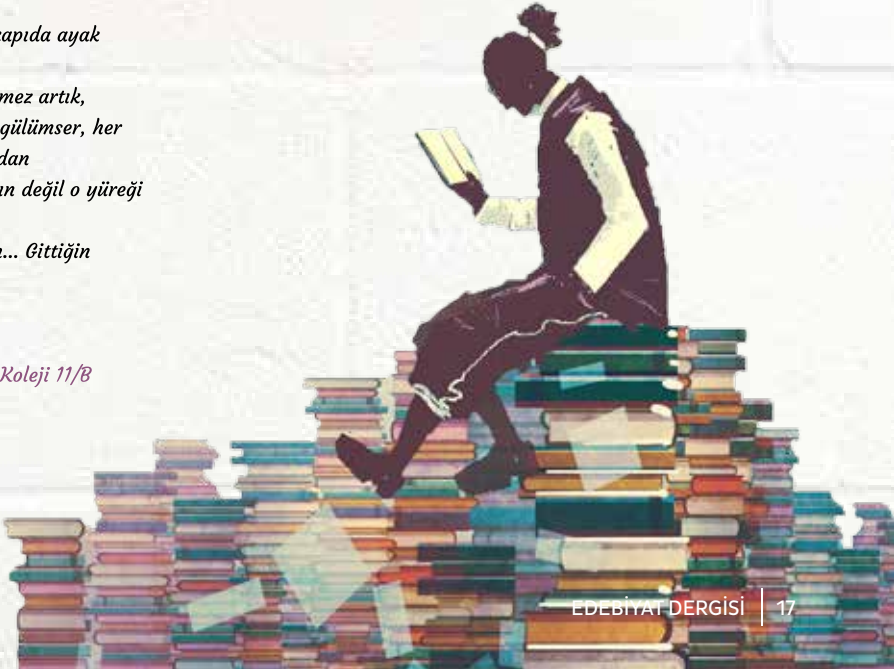
Bildiğinizi biliyorum
Suskunluğumun sebeplerini
Verin bana
İstedğim karanlık geçmişimi
Buldurun bana asıl gerçekleri

Oğuzhan Mirhan Özaltun
Adana Okyanus Koleji 12/A

İSTANBUL

Ey Uğruna nice kanlar dökülen
şehir!
Altından bakıyor nice civanmert
şehit.
Fatih'in emaneti, Yavuz'un aşkı.
Hangi beşer kuvvet bitirebilir,
bendeki İstanbul aşkı.
Her minaresinden yayılır; ezan-
lar, selamlar.
Yetişmekte ocağında nice kızlar,
oğlanlar.
Aziz İstanbul ! Şehirlerin başkenti,
cihanın gözdesi.
Sarıyer'inden Üsküdar'a altın
taşı toprağı her tepesi.
Hüzünlü bakmakta Kız Kulesi,
Zamanında titretmişti yeri göğü:
Topkapı Sarayı'nın sesi!
Ayasofya'n her mazide, gönülle
yaradır.
Aşkımız yedi tepeli bir sevdadır...

Melih Göktuğ Aydın
Halkalı Okyanus Koleji 11/EAP

TEMATİK YARIŞMALARDA KAZANAN ÖĞRENCİLER VE ESERLERİ

**“Doğa ve İnsan” teması ile Tematik Öykü Yarışması birincisi Sude Beyza Gürnal.
Öğrencimizi tebrik ederiz.**

Karanlığa salınan soğuk bir nefesin ardından uzunca kapatılan gözler, kafasındaki kuyrukları birbirine dolanmış tilkilerin çalıştığının göstergesiydi. Gecenin bir vaktinde sarı sokak lambasının altındaki bedeni ne kadar durgunsa ruhu o kadar karmaşa içinde olan genç adam, sırtını arkasındaki soğuk demirlere yasladı. Bugün erken saatlerde bir uçak bileti vardı fakat kapkara duvarlarıyla bir odaya kilitlemiş duyguları dışarı çıkamıyordu.

Siyah kuzguni saçları vardı. Serin sonbahar gecesinde esintiden dolayı karmakarışık olmuş dalgalı saçları alnına düşüyordu. Ruhu gibi incecik olan beyaz tişörtünün içine rüzgar giriyor ve genç adamın üşümesine neden oluyordu. Çok güzel bir geceydi. Ama etrafındakilere sıfatlar yüklemek ona göre değildi.

“Boğazıma bir bakın doktor. “

Sadece büyük camlara vuran yağmur sesinin duyulduğu loş odaya bırakılan cümle odada derin nefesler alan iki kişinin de kulaklarını birkaç saniye çınlattı. Büyük masaya kollarını yaslamış kuzguni saçlı genç adam ayağa kalkıp doktorunun yanına gitti. Adamın ona doğru olan adımlarını izleyen orta yaşlardaki ünlü doktor sandalyedeki bedenini genç adama çevirdi. Doktorunun önüne geldiğinde bembeyaz damarlı ellerini nazikçe doktorun bileğine attı ve sonra boğazına getirdi.

“Boğazımdaki yumruyu hissedebiliyor musunuz? Lütfen, hissetmeyi deneyin. Bu yumru nefes almama engel oluyor.”

Doktorun yüzünde şefkatli bir gülümseme oluşurken aslında karşısında bir adam değil de çocuk saflığında bir ruh taşıyan gencin dediği gibi yumruğu hissetmeye çalıştı.

“Sorunu anlayabildiniz mi, doktor? Bu yumru kalbimle bedenim arasındaki bağlantıyı engel-

liyor olmalı. Öyle ki ben hissetmiyorum. Ben ne için yaşadığımı, ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Ben aklını kaybetmiş bir deli gibi ne istediğimden bihaberim.”

Genç adam doktorun yanından ayrılıp eski yeri- ne dönmüş ve karşısındaki koltuğa oturmuştu. Sessizlik kuralını bozan güçlü yağmur damlaları gökyüzü gibi griye boyanmış odada çıkan tek ses oldu bir süre. Doktor konuşmaya başlayacaktı ki genç adam hararetle söze yeniden daldı:

“Şu karmaşaya bir bakın.”

Yüzünde buruk ama iğneleyici bir gülümsemeyle kafasını cama doğru doğrultmuş bakışlarını dışarıya kilitlemişti.

“Tüm şu beton yığınına bir bakın. Samimiyetten çokça uzak insanların suratları, hepsi bencil ve düşüncesizce hayatına devam ediyor. Şu sıkışıklığa bir bakın. Tüm binalar dip dibe, uzun binalar yüzünden gökyüzü görünmüyor.”

Doktor karşısındakinin sözünü özellikle kesmiyordu öyle ki genç adam içeri girdiğinden beri onun konuşmasına izin vermiş, bir kere bile konuşmamıştı.

“Benim değer verdiğim tek şey bu dünyada çiçeklerim. Evimin her tarafını çiçekler kaplıyor. Salonumda boş yer yok. Onlara çocuklarımış gibi bakıyorum. Onlara fiziksel ve ruhsal olarak sevgi gösteriyorum.”

Çiçeklerinden bahsederken yüzünde oluşan sevgi dolu gülümsemeyi hayretle izledi doktor. Öyle ki siyah saçlı gencin geldiğinden beri ilk olumlu mimiğiydi bu.

“İnsanlardan uzak duruyorum ben. Hiçbirine güvenmiyorum. Şu mahvettikleri dünyaya bir bakın. Tüm doğayı, tüm saflığı kötü fikirleriyle kirletiyorlar. Bunun için olsa gerek kendim bile fark etmeden duvarlar örmüşüm. Sık tuğlaları tüm bu kötülüğe karşı dizerken içeri duygularımı almayı unuttum. Duvarları örerken öyle aklımı kaybetmişim ki dört bir yanımın tuğla olduğunu ve karanlığa sıkıştığımı fark etmemişim.”

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından nihayet gencin bakışları doktora dönmüş ve bu sefer diğer zamanların aksine yoğun sesiyle konuşmaya başlamıştı.

“Bana yardım edin, ben ne zaman kendimi hayattan bu kadar soyutladığımı bilmiyorum. Yaşamak için enerjim yok. Bu dünyaya beni bağlayan tek şey her sabah kalkıp suladığım çiçeklerim.”

Doktor hafif şaşkınlıkla açılmış gözlerini kırptırırken sandalyesinde biraz kıpırdandı. Bakışlarını karşısındaki adamın gözlerine sabitlerken aklındaki fikirle hafifçe gülümsedi.

“Bayım size harika bir önerim var.”

Elinde tuttuğu uçak biletiyle uçağına doğru giden adam çıkacağı bu yeni yolculuk hakkında hiçbir şey hissetmiyordu. Cam kenarında olan koltuğuna ilerlerken yüzünden herhangi bir mimik okunmuyor, boş ve ilgisiz gözlerle etrafını

izliyordu. Onca karmaşanın içinde nihayet yerine oturabildiğinde uçak biletiyle inceledi.

Çin'e gidiyordu.

Psikoloğu ona iyi geleceğiyle ilgili bir şeyler zıvalayıp ona bir uçak bileti almıştı. Eline tutuşturup iteklerken “Acele et ve toplan bu senin için uzun bir yolculuk olacak.” diyip onu adeta odasından kovmuştu.

Çin'in Zhejiang eyaletine olan yolculuğu olağan bir şekilde geçmişti. Bakışlarını cama yönlendiren siyah saçlı genç bulutları ve gökyüzünü izlemiş, uzun yolculuğu boyunca hiçbir heyecan belirtisi göstermemişti. Onun pek de umurunda değildi. Bu tatsız dünyada yapacağı hiçbir şey ona heyecan verici gelmiyordu. Doktorundan giderken tek bir şey istemiş ve evinin anahtarlarını ona bırakmıştı. Çiçeklerini güzelce sulayıp sevmesi onun için yeterliydi.

Uçak yere sert bir iniş yaptığında gökyüzünde takılı kalmış bakışlarını kirliliğe indirilmiş yine boş gözlerle bir süre etrafını incelemişti. Bavulunu alıp beraber seyahat edeceği rehberi ve turu ararken kayıtsızca alışık olmadığı alfabelerin kullanıp yazıldığı mağaza yazılarına bakıyordu. Çekik gözlü ve minyon insanlar etrafından geçerken bakışları onlarda ve tüm farklılıklarında takılı kalmıştı. Öyle ya tüm bu spontane geçen hayatında ilk defa bu kadar farklı anılar beynine kazanıyordu.

Çok geçmeden isminin yazılı olduğu kartı buldu ve kartı tutan adama yaklaştı. Adam ona hafif bir baş selamlaması verirken elini uzatmıştı.

“Siz Aras Bey olmalısınız.”

Siyah saçlı genç onaylamış ve kısa bir tanışma faslının ardından turdaki diğer insanların yanına geçmişti.

“Merhaba arkadaşlar 4 gün sürecek olan turumuzda doğanın harika bir manzara oluşturduğu 2 ünlü yer gezeceğiz. Bu iki yer birbirine oldukça uzak olduğu için zamanımız kısıtlı. Elimden geldiğince size yardımcı olacağım ve gezeceğimiz yerler hakkında fikir sahibi olmanızı sağlayacağım. Gideceğimiz yerler hepinize sürpriz olacak fakat doğa temalı bir gezi olacağını da hepiniz biliyor olmalısınız. Çekinmeden istediğiniz zaman soru sorabilirsiniz. Hadi birlikte güzel bir seyahat geçirelim!”

Rehberin heyecan dolu sesi ve parlak bir gülümsemesi vardı. İşini yaptıkça mutlu oluyor olmalıydı. Çünkü yüzündeki herkesinkinin aksine sahte bir gülümseme değildi. Gözleri geniş ufku yüzünden olsa gerek kocamandı.

İlk başta büyük bir servise binmişler ardından servis onları iskelenin önünde indirmişti. İşeke tek tük teknelerle doluydu. Rehber onları orta boyutlu bir tekneye yönlendirirken konuşmaya başlamıştı.

"İlk durağımız Gouqi adasındaki terk edilmiş bir balıkçı köyü. Balıkçılar ekonominin anakarada daha çok gelişmesiyle bu adayı yıllar önce terk etmişler. Sonra ise tüm yapılar otlarla ve sarmaşıklarla kaplanmış. Bu ada yıllara dayanamayan insan yapılarının ne olursa olsun kendini yenileyen doğa tarafından ele geçirilmesinin harika bir örneğidir. Köy tam anlamıyla doğayla iç içedir."

Rehber ada hakkında ayrıntılı bilgi vermeye devam ederken Aras'ın bakışları anlatılanlarla odağını değiştirmişti. Geldiğinden beri ilk defa dikkatini çeken konuyu kulaklarını kabartıp dinlerken duyduklarıyla kaşları hafifçe çatılmış ve yüzü meraklı bir ifadeye bürünmüştü.

Doğa tarafından ele geçirilmiş bir köy mü?

Bir an da genç adam doğanın insanlara karşı galip geldiği o köyü görmek için çok büyük bir merak duydu. Uzun zamandır hissetmediği duygular bedeninde kol gezirken oturduğu yerde

dikleşmiş, boş bakışları yerini keskin ve dikkatli bakışlara bırakmıştı.

Tekne durduğunda belki de geldiğinden beri durgun olan hareketleri yüzünden turdaki diğer insanlara abartılı gelecek bir hızla tekneden inmişti. Rehber onu takip etmelerini söylerken ilk başta en önde yürüyen Aras, etrafı süzerken yavaşlayan adımlarıyla arkada kalmıştı.

Önlerindeki tepeyi aştıklarında karşılarında eşî benzeri olmayan bir manzara vardı.

Bu yüksek tepeden köyün her yeri görünüyor ve deniz açık mavi rengiyle tüm bu manzarayı tamamlıyordu. Herkesin görüntü karşısında dili tutulmuştu. Rehber yeniden ayrıntılar hakkında konuşmaya başlarken Aras, üstü sarmaşıklarla kapanmış her bir binayı inceliyor denizin tuzlu kokusuyla harmanlanmış toprak kokusunu derin derin soluyordu.

Kesinlikle büyülenmişti.

Nihayet gezmeye başladıklarında yüzünde küçük bir tebessüm vardı. Temiz ve saf olan bitkiler nasıl da insanların atıklarını kapatmış, nasıl da insanların arkasında bıraktığı kötülükleri yeşile boyamış diye düşündü. Denize doğru yürüdükleri patika boyunca çiçeklere, bitkilere dokunmuş onlara gülümsemesini sunmuştu. Turdaki herkes başta çok durgun olan bu adamın yumuşayıp canlanmasına şaşırıyordu. Çünkü ilk baştakinin aksine Aras'ın yüzünde belirgin bir mutluluk ve huzur vardı.

Denize doğru geldiklerinde çakıllı olan kumsalda gezmek ve dinlenmek için biraz durdular.

Siyah saçlı genç denize yakın fakat onu ıslatmayacağı bir uzaklıkta yere çökmüş ve rahat bir pozisyon almıştı. Denizin tuzlu kokusu burnunu hafifçe yakarken gözleri kapalıydı. Esintiyle birlikte hafifçe uçuşan saçları yine hafif esintiyle dalgalanan denizin dalga oluşturmaya sebep oluyor ve dalgalar huzur verici bir melodi oluşturuyordu.

Güneş ışıkları suya vurup dalgaların üstünde parlak ışık huzmeleri oluştururken Aras, bir an deniz olduğunu düşündü. Kocamandı. Bütün beklentileri karşılayacak kadar büyük ve güzeldi. Sayısızca anıya ev sahipliği yapmıştı. Kimileri yanında hüzünlenerken kimileri en güzel zamanlarını geçirmişti. İçinde barınan milyonlarca

canlının yuvası olmuş, onları koruyup kollamıştı. Aras deniz olduğunu düşündüğü dakikalar içinde daha huzurluydu. Kumsala vuran dalgalar ile duygularını rahatça ifade edebiliyor, sıkıntısız yaşıyordu.

Gözlerini açtıktan sonra biraz ufku izledi ardından denizin içinde hızlı hızlı yüzen küçük balıkları. Artık gitmeleri gerektiğini söyleyen rehberi kendi küçük dünyasında yarım yamalak duydu. Biraz denize yaklaşıp eline suyu aldı ve yüzünü yıkadı. Ayağa kalkarken arkasında kalan insan karmaşasına dönmeyi reddediyor saf ve temiz denizden bakışlarını alamıyordu. Birkaç kere dürtülmesiyle patikaya doğru yürümeye başlamış ve yeniden sarmaşık kaplı evlere bakarak köyün diğer tarafına gelmişlerdi.

Geldikleri tekneye yeniden doluşurken Aras gidecekleri yeni yere karşı büyük bir merak duydu.

Teknenin ardından servise yeniden binilmiş ve bir otelin önünde durulmuştu. Aras için oteldeki saatler durgun geçmiş, bir an önce yarın yeni yere gitme dürtüsüyle dolmuştu.

Ertesi gün yine erken saatlerde havaalanına gidilirken ellerine yeni bir bilet tutuşturulmuştu.

Norveç, Svalbard

Uzun bir yolculuk olacaktı. Ama genç adam görecekları için heyecanlıydı. İlk yolculuğu gibi camdan dışarı izlemekle geçmişti uçak yolculuğu fakat bu sefer ilk seferinin aksine merak ve heyecan doluydu. Yere indiklerinde geçen yolculuktakine benzer bir servise binmişler ve yeniden rehberin sesini işitmişlerdi.

"Norveç'in Svalbard şehrindeyiz. Bu gece çok özel bir olaya tanıklık edeceğiz. Kuzey ışıklarının en belirgin oldu zamanlardayız ve bu gece onları göreceğiz!"

Hava yavaş yavaş kararırken arabadaki mırıltılar artmıştı. Herkes görecekları için çok heyecanlıydı. Yıldızlar gökyüzünde yavaş yavaş belirlemeye başlarken hava daha da soğumuş herkes montuna sıkıca sarılmıştı. Genç adam Kuzey ışıkları hakkında bildiklerini düşündü. Kısıtlı olan bilgisi yüzünden tam olarak ne göreceğinden emin değildi.

Nihayet servis durduğunda hızla aşağı inen topluluktaki herkesin iner inmez bakışları gökyüzüne çıkmıştı. Karla kaplı sessiz bölgeye küçük hayret nidaları bırakılırken Aras'ın bakışları gökyüzünde takılı kalmıştı.

Yukarıdaki yıldızlar gözlerine yansımıştı. Kocaman olmuş koyu gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

O anlar için Aras'ın gözlerinde kocaman bir galaksi vardı.

Simsiyah gökyüzünde neredeyse hiç boşluk yoktu. Her yer küçüklü büyüklü yıldızlarla örtülüydü. Birkaç dakikada bir yıldız kayıyor herkesin daha da çok büyülenmesine neden oluyordu. Karın yarattığı sessizlikle kaplanan deniz kenarındaki küçük alan şuan buradakiler için dünyanın en güzel yeriydi.

Turdakiler ellerinde termos üstlerinde battaniyelerle Kuzey ışıklarını beklemek için sandalyelerine kuruluyordu. Aras ise servisten indiğinden beri kıpırdayamamıştı. Bakışları tüm yıldızlara değmeden hareket edecekmiş gibi de durmuyordu. Onun soğuktan hafifçe titrediğini gören topluluk Aras'ı yanlarına çekmiş ona da bir battaniye vermişlerdi.

Kuzey ışıkları yavaş yavaş topluluğun görüş alanına girerken insanlar telefonunu çıkarıyor

hayret dolu seslerle bu olağanüstü görüntüyü videoya alıyordu. Geldiğinden beri bakışlarını yukarıdan çekmeyen Aras ise kelimenin tam anlamıyla şok olmuştu.

Ruhu karmakarışıklı. Zihnini birden düşünceler

istila etmeye başlamış, duygular boğazına yapışmıştı.

Pembe, mavi, yeşil, mor...

Tüm renkler gökyüzünde ahenkli bir şekilde dans ederken siyah kuzguni saçları gecede kamufle olmuş gencin gözlerinde de renkler vardı. Ruh yıllardır yaşayamadığı duyguları birkaç dakika içerisinde tüketmişti. Sanki bir düğmeye basılmıştı ve genç adamın ufku açılmıştı. Duvarları yerle bir olmuş, karanlıkta kalan ruhu çoktan renkleri görmeye başlamıştı. Artık yutkunabiliyordu. Boğazındaki yumru bu soğuk gecede daha derin nefesler alması için onu bırakmış olmalıydı.

Doğanın yarattığı mucizevi olay herkesin içinde bir şeylere dokunmuştu.

Hayatı boyunca hiçbir zaman ne istediğini bilmeyen genç adam artık ne istediğini biliyordu. Doğa ile iç içe olmalıydı. Saflığın ve güzellik kavramının yansımaları olan doğa onun hayatının içinde olmalıydı. Fakat evinde olan çiçekleri kadar küçük bir yer kaplamamalıydı hayatında. O doğanın bir parçası olmalıydı.

Denizin üstüne yansıyan renkli Aurora'ya son bir kez bakarken zihninde ilk cümlelerini yazdı.

Ben doğayım. Saflığın ve güzelliğin temsilcisiyim.

Tüm kötü düşüncelerden arınmış uzaktaki çölde yaşayan bir kaktüsüm.

Ben denizim. Kocamanım ve tüm dünyayı kollarımın arasında sarmalıyorum.

Ben beyaz bir orkideyim. Her filizlenip açtığımda bir insanın özel anılarına ortak oluyorum.

Ben doğayım ve tüm bu dünyayı tek başıma kötülüklerden korumaya çalışıyorum.

Eve gidiş yolunda düşündüğü bu özel cümleler 1 yıl sonra yayımlanacak olan kitabının ilk cümleleriydi. Adı "Yeşil Ruhum ve Parlak Gözlerim" olan kitabı fikirlerinin ve duygularının doğanın berraklığı ile nasıl değiştiğinden başlıyor, doğayı korumak ve doğa ile ilgili bilinmeyen ayrıntılı bilgiler ile sonlanıyordu. 4 günlük bir gezi hayatını değiştirmişti. Onun farkındalığı olmuş, ufkunu açmıştı. 1 yıl sonra kitabını eline aldığında gözleri, yıldızlar yansımış gibi parlak; ruhu, yeşil sarmaşıklar ile kaplanmış gibi temizdi.

| Sude Beyza GÜRNAL

Bayrampaşa Okyanus Koleji 11 FEN / A

TOZLU KENT

"İstanbul" teması ile Tematik Şiir Yarışması birincisi Rabia Şahin.
Öğrencimizi tebrik ederiz.

Öyle bir var ol ki,
Bu hüznün kokan İstanbul'da,
En acı hissettiğim anda
Bir kuşluk vakti, yağmur ol,
Yağ usul usul, üşüt beni.
Sen yağmurken,
Toprak gibi kokmamak,
Aptallığın ötesindedir.
Hele ki senin uğruna,
Aptal değil, abdal olmak varken
Abdal olmamak aptallıktır.

Öyle ki bu yıllanmış İstiklal,
Vazgeçmek üzere her şeyden,
Senden, güzelliğinden.
Öyle bir gel ki yeniden,
Sabahları vapurlarla uyanan martılar
En ücraya kaçsınlar güzelliğinden.
İnzivaya çekilsin bütün gök kubbeler.
Çünkü sen, sen gibi gelirsen,
Bütün Galata oynar yerinden.
Sonra ne Galata, Galata olabilir,
Ne Süleymaniye, Süleymaniye olabilir yeniden.

Öyle bir gel ki bu yaşlı kente,
Adın yazılsın geçtiğin sokaklara,
Senden uzaklaşmak,
İmkansızın ötesinde olsun.
Kahrolsun bu şehrin kızılötesi kızıl gökleri,
Boğaza bakan çarpık kentleri, gökdelenleri.
Biliriz ki sen gelmez de terk edersen bu tozlu yeri,
Kim bilir, kaç ay bekleriz, kaç zemheri.
İstanbul kahrolur sensizliğinden,
Dayansa da yavaşça yok olur kendiliğinden,
Dillere dolanmış hoş bir ezgi gibi...

| Rabia ŞAHİN
Sancaktepe Okyanus Koleji 11/A

Meraklısına yol haritası

“Müzeler”

1. İSTANBUL AŞIYAN MÜZESİ

Ünlü Türk Şairi Tevfik Fikret`in 1906-1915 yılları arasında yaşadığı ev olan AŞIYAN; 1945 yılında Edebiyat-ı Cedide Müzesi olarak açılmıştır. Birinci katta Edebiyat-ı Cedideciler`in fotoğraf, kitap ve özel eşyalarının sergilendiği Edebiyat-ı Cedide Odası, Abdülhak Hamit`e ait kişisel eşyalar, tablolar, fotoğraflar, çalışma masası ve koltukların bulunduğu Abdülhak Hamit Salonu, kadın şairlerimizden Nigar Hanım`a ait kitaplar, fotoğraf, resimler, şahsi arşiv ve eşyalarının sergilendiği Şair Nigar Hanım Odası bulunmaktadır. Tevfik Fikret`e ayrılmış olan ikinci katta; şairin

yatak odası ve çalışma odası yer almaktadır. Şairin yaşadığı yıllarda yatak odası olarak kullandığı odada; şahsi eşyaları, vefat ettiği yatak ve Mihri Hanım tarafından şairin yüzünden alınan maskın kopyası gibi objeler sergilenmektedir. Çalışma odası olarak kullandığı odada ise; çalışma masası ve koltuğu, kendisi tarafından yapılan resim çalışmaları, tablolar bulunmaktadır. Şehzade Abdülmecit Efendinin, Tevfik Fikret`in “Sis” şiirinden esinlenerek yaptığı ünlü “Sis” tablosu da buradadır.

2. İSTANBUL GALATA MEVLEVİHANESİ

İstanbul'un ilk mevlevihanesi ve Beyoğlu'nda-ki en önemli Osmanlı eserlerindedir. 27 Aralık 1975 günü Divan Edebiyatı Müzesi adıyla ziyarete açıldı. Bu tarihten sonra dönem dönem restorasyon çalışmaları yapıldı. 2007'de başlayan son restorasyonun ardından, 21 Kasım 2011'de Galata Mevlevihanesi Müzesi adıyla hizmet vermeye başladı.

3. İSTANBUL HALDUN TANER MÜZE EVİ

Tiyatro ve edebiyat dünyasının önemli ismi Haldun Taner'in anısına Kadıköy Belediyesi tarafından oluşturulan bir müze evdir. Müzede Haldun

Taner'in kişisel eşyaları ve eserleri sergilenmektedir. Haldun Taner Müze Evi aynı zamanda çeşitli kültür etkinlikleri de ev sahipliği yapmaktadır. Pazar günü hariç haftanın altı günü açık olan müze, ücretsiz ziyaret edilebilir.

4. İSTANBUL KEMAL TAHİR MÜZE EVİ

Gelmiş geçmiş en üretken roman yazarlarından biri olan Kemal Tahir, dönemin önde gelen gazete ve dergilerinde görev almış bir gazeteci aynı zamanda. Çok yönlü, tahlilde uzman, sosyolojiye yatkın ve akıcı bir dile sahip olan bu değerli yazarın son yıllarını geçirdiği ev, eşi Semiha Tahir'in

kurduğu vakıf tarafından 2010 yılında müzeye dönüştürülmüş.

Adı geçer geçmez gözümüzde canlanan piposu ve kalın çerçeveli gözlükleri başta olmak üzere; fotoğrafları, el yazmaları, ödülleri ve daha pek çok özel eşyası bu evde muhafaza ediliyor. Evin duvarlarını boydan boya kaplayan binlerce kitabın yanı sıra, bir de dikiş makinesi var müzede. Kemal Tahir'in Nazım Hikmet'le birlikte hapis yattığı yıllarda, dikiş dikerek geçimini sağlamış Semiha Hanım.

Müzede sergilenen "Oliver" marka daktilo ise Nazım Hikmet'e ait. Çekmecelerde ise, iki ünlü yazarın birbirlerine yazdıkları mektuplar var. Esir Şehrin İnsanları, Devlet Ana ve Karılar Koğuşu gibi dev eserlere hayat vermiş bir hakikat arayışının hakiki anıları, Alan Apartmanı'nın giriş katında edebiyata gönül veren ziyaretçileri bekliyor. Müzeye giriş ücretsiz.

5. İSTANBUL MASUMİYET MÜZESİ

Masumiyet Müzesi, Orhan Pamuk'un hem yazdığı bir roman hem de yaptığı bir müzedir. Pamuk 1990'lardan itibaren romanı ve müzeyi baştan beri birlikte düşündü. 1974 ile 2000'lerin başı arasında geçen aşk romanı, biri zengin diğeri

orta halli iki aile üzerinden geçmişe dönüşler ve hatıralarla birlikte 1950-2000 arası İstanbul hayatını anlatıyor.

Müzede ise romanda anlatılan kahramanların kullandığı, giydiği, işittiği, gördüğü, biriktirdiği, hayal ettiği şeyler dikkatle düzenlenmiş kutu ve vitrinlerde sergileniyor.

6. İSTANBUL NECİP FAZIL KISAKÜREK MÜZESİ

Vefatının 36'ncı yıldönümünde usta edebiyatçının eşyalarından günümüze ulaşan hatıraları, Necip Fazıl Kısakürek Kültür ve Araştırma Vakfında sergilenmeye başladı. Bu sergide üstadın kişisel eşyalarından yazdığı eserlerin ilk baskılarına, dinlediği müziklerin plaklarından giydiği kıyafetlere kadar çeşitli türde eşyaları bulunuyor.

Müze hafta içi her gün ziyaretçilere kapılarını açık tutacak.

7. İSTANBUL ORHAN KEMAL MÜZESİ

Orhan Kemal Müzesi Yazar Orhan Kemal'in anısını yaşatmak üzere İstanbul Beyoğlu'nda, üç katlı bir binada kurulmuş bir müzedir. Müzede yazarın çoğu Ara Güler tarafından çekilmiş 70 kadar fotoğrafı, aile fotoğrafları, kitaplarının orijinal ilk baskıları, özel mektuplar, hakkında yazılan tez ve

makaleler, kullandığı daktilo, özel eşyaları, öldüğünde yüzünden alınan maske gibi nesnelere sergilenir. Müze, Orhan Kemal Kültür Sanat Merkezi tarafından 2000 yılında kurulmuştur

8. İSTANBUL SAİT FAİK ABASIYANIK MÜZESİ

Yazar Sait Faik Abasıyanık'ın yaşamına tanıklık etmiş eşyaları, fotoğrafları, mektupları, kartpostalları, eserlerine konu olan sayısız hatırasının izlerini taşıyan nice eşya ve belgeyi ziyaretçileriyle buluşturan Sait Faik Abasıyanık Müzesi, ilk olarak 22 Ağustos 1959 tarihinde açıldı. 1964 yılından itibaren Darüşşafaka Cemiyeti'nin

sorumluluğunda yoluna devam eden Müze, açıldığı günden bu yana ülkemizin en fazla ziyaret edilen müze evlerinden biri oldu. Okurlarını, Sait Faik'in yazınsal ve ruhsal dünyasında büyüleyici bir yolculuğa çıkaran müze ev, yazarın vasiyeti doğrultusunda ücretsiz olarak hizmet veriyor.

9. İSTANBUL TANPINAR MÜZE KÜTÜPHANESİ

Ahmet Hamdi Tanpınar Edebiyat Müze Kütüphanesi; bünyesinde düzenlenen etkinliklerle, toplumun kültür ve sanatla buluşmasını simgeleyen prestijli bir mekân niteliği kazanmıştır. Ayrıca olağanüstü tarihi mimarisi ve dokusu içerisinde aktif olarak kütüphane hizmeti veren bu yapı içinde bulunan koleksiyonlar, piyano ve önemli yazarlarımıza ait kimi kişisel eşyaların sergilenmesiyle de edebiyat müze kütüphaneciliği açısından gelen yabancı konukları etkilemeyi başarmış ve yurt dışında ülkemizi temsil etme niteliği kazanmıştır.

10. İSTANBUL TANZİMAT MÜZESİ

Tanzimat Dönemi'ne ait vesikaların ve eşyaların sergilendiği Tanzimat Müzesi, ilk olarak 1952 yılında, İhlamur Kasrı'nda ziyarete açılmıştır. Gülhane Parkı'nda 1983 yılında inşa edilen yeni müze binasına taşınan tarihi koleksiyon, bugün hala bu binada sergilenmektedir. Tanzimat Müzesi denmesinde Osmanlı'nın batılılaşma sürecini şekillendiren önemli belgelerden olan

Tanzimat Fermanı, dönemin ileri gelen devlet adamlarına ait imzalı fotoğraflar, çeşitli tablo ve gravürler ve bunların yanı sıra Mustafa Reşid Paşa, Sadık Muhtar Bey ve Ziya Paşa'ya ait eşyalar, müzeyi ziyaret eden yerli ve yabancı konukların ilgisine sunulmaktadır.

11. İSTANBUL YAHYA KEMAL MÜZESİ

Yahya Kemal'in 1 Kasım 1958 tarihinde vefatı üzerine, İstanbul Fetih Cemiyeti'nin toplantısında Nihad Sami Banarlı'nın teklifiyle bir Yahya Kemal Enstitüsü kurulmasına karar verilir. Enstitü, alınan kararla Yahya Kemal'in hayatı, şahsiyeti, fikirleri, sanatı, eser ve tesirleri üzerinde çalışmalar yapacak, bir Yahya Kemal monografisi hazırlayacak, Yahya Kemal Enstitüsü Mecmuası neşreder. Aynı tarihte Yahya Kemal müzesi kurularak şairin özel eşyaları, el yazısı notları, kitapları, çeşitli hatıra resimleri ziyaretçilere açılmıştır.

| Mehmet ERÇAKIR
Güneşli Okyanus Koleji

Bazı Kelimeler Çok Güzel

Bazı kelimeler çok güzel...

Tüm kelimeler güzel fakat bazıları diğerlerinden daha güzel.”

Lugat 365, Kolektif / Can Yayınları

1) MİNNETTAR:

Yapılan bir iyilik karşısında kendini borçlu sayan, gönül borcu olduğunu düşünen kimse. Arapça minnet kelimesinin, Farsça sahip olan manasındaki -dar ekinden türetilmesiyle oluşmuştur.

-“*Sen oyun diye seyrediyorsun, ben ateşin içerisindeyim. Yanımdayken minnettaram sana, mestim. Sonra, sonra kör bir kuyuya yuvarlanıyorum. Kâinat ve hayat bitiyor. Bazen tek kelime, sesinde hafif bir titreyiş önümde öyle bir uçurum açıyor ki.*”

CEMİL MERİÇ / JURNAL I

2) TENAKUZ:

Söz ve fikirlerin birbiriyle çelişmesi. Dilimize Arapçadan geçmiştir.

-“*Siz bir kuş için, aylardan beri, beyefendi yapın tutuştunuz... Ben ki beyefendi, bir kaç günde doksan bin kişinin karlar üstünde vefatını gördüm beyefendi. Benim bu dünyadaki içine düştüğüm tenakuzu anlıyor musunuz? Bir yanda, af edersiniz doksan bin ölü, bir yanda da bir kanadı kırık bir martı için canını verecek Salih beyefendi gibi insan bir şahsiyet...*”

YAŞAR KEMAL / AL gözüm Seyreyle Salih

3) MÜNHASIR:

Sadece bir kişiye mahsus olan. Başkasında olmayan. Özel. Dilimize Arapçadan geçmiştir.

-“*Kitapçı dükkânlarının özel bir kokusu vardır.*”
-“*Ölric: Nevi şahsına münhasır derler eskiler, işte ondan.*”

Oğuz Atay / Tutunamayanlar

4) PINHAN:

Saklı, Gizli, Gizlenmiş. Dilimize Farsçadan geçen bir kelimedir.

- “*Ben derd ile ah ederim, derdim bana derman imiş*
İster idim hasret ile, dost bana pinhan imiş.”

Yunus Emre / Ben Derd İle Ah Ederim

5) EDEP:

İnsanı utanılacak bir şey yapmaktan koruyan yeti. Ölçülülük. Mahcubiyet. Güzel Ahlak. Dilimize Arapçadan geçmiştir.

-“*Oğul dedi, edep her türlü davanın üzerindedir. Ve insan ancak dili kadar edeplidir. Bilmediği kelimeler kadar edepli, bildiği kelimeler kadar edepsizdir. İnsan olan her hesabı aşar da bir kendi sözcüklerinin ağırlığı altında ezilir.*”

Nazan Bekiroğlu / La: Sonsuzluk hecesi

6) TEESÜF:

Üzülmeye, kederlenmeye, hayıflanmaya. Dilimize Arapçadan geçmiştir.

-“*Dünyada bir anne için, hem ciğerparesini diri diri kaybetmekten, hem de bu kayba teessüf bile edememekten daha büyük ruh azabı mı olur?..*”

Namık Kemal / İntibah

7) SAHİH:

Hakiki. Doğru. Kusursuz. Dilimize Arapçadan geçmiştir. Sağlık ve doğruluk manasındaki sıhhat kelimesinden türetilmiştir.

-“*Saf olana, bozulmamış olana, sahih şeye ulaşmak istiyorsun. Ama yok öyle bir başlangıç.*”

Orhan Pamuk / Yeni Hayat

8) BİLAKİS:

Tam tersine. Dilimize Arapçadan geçmiştir.

-“*Sevmek belki de bir tek ihtirasın lehine bütün diğerlerini bastırmak değildir; bilakis aşk, sevilen şeyin içine bütün diğer ihtiraslarımızı sığdırmaya benziyordu; bir insanın şahsında bütün ümitlerimizi, iştiaqlarımızı sevmekti.*”

Peyami SAFA / Biz İnsanlar

9) EYVALLAH:

Teşekkür etmek ve razı gelmek anlamlarında kullanılan bir kelime. Dilimize Arapçadan geçen kelimenin birebir çevirisi Yemin Olsun ki evet anlamına gelir.

-“*Geniş bir çukur. Derin mi derin. Toprağın içinde bir oyuk. Yerim orası. Gömsem kendimi. Bitse her şey. Sonuna gelsek filmin. Kopsa film. Fark etmez bizim için. Yeter ki derine, çok derine gömsünler bizi. On dakika uğraşsak nefes almak için sonra da “EYVALLAH!” desek ölüme. Bitse her şey.*”

Hakan Günday / Kinyas ve Kayra

10) GÖNÜL:

Aşk, sevgi, merhamet, acı gibi duyguların barınağı. Türkçe gönül kelimesinden evrildiği rivayet edilmektedir.

-“*Gözden irak, Gönül'den de irak olur mu efendimiz?*”

-“*Hayır Olric. Üüreğinde yer açıp oraya oturttuğun her kim ise seninle birlikte gider her yere...*”

Oğuz Atay / Tutunamayanlar

11) ŞİRÂZE:

Ciltli kitapların sırt kısmında bulunan ve yaprakların düzgün durmasını sağlayan ince şerit. Dilimize Farsça'dan geçmiştir.

-“*Her şeyin bir çaresi vardır. Fakat insan bozuldu mu bunun çaresi yoktur. Sen cilt yapıyorsun; ŞİRÂZE nedir bilirsin. Biz de insan ŞİRÂZE-SİZ kalmış. Hayat onun için ahenksiz, birbirini tutmayan, günün hayatına cevap vermeyen bir yığın ölü kıymetler tarafından idare ediliyor.*”

Ahmet Hamdi Tanpınar / Garip Bir İhtilâci

12) BEYHÛDE:

Yararı olmayan, Boşuna.. Farsça bi-hude kelimesinden evrilmiştir.

-“*Bu dünyada her şey, ne bayağı, ne BEYHÛDE, ne kirliydi!...Bu dünyada güzellik bir hayal, sezgi bir efsane, asalet ve zarafet, insanın üstünde hafif bir cilâydı.*”

Yakup Kadri Karaosmanoğlu / Kiralık Konak

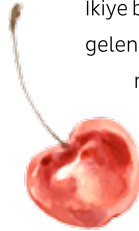
13) MEŞAKKAT:

Zahmet, Güçlük. Arapçadan dilimize geçmiştir. İkiye bölünmüş bir şeyin her bir parçası anlamına gelen Şikk kelimesinden türettiği rivayet edilmektedir.

-“*Dünya MEŞAKKAT'inden hiç kurtulmamış yoktur, ama sırayladır. Meşakkatten kurtulmayı özleyeceğimize, yaşamaya bakalım Alişâr bey, yaşama meşakkatine kurban olayım!*”

Kemal Tahir / Devlet Ana

| Nazlı TANHAN / Halkalı Okyanus Koleji

EĞİTİMİN TÜRKİYE MARKASI

OKYANUS KOLEJLERİ

KAMPÜSLERİMİZ

ADANA
☎ 0322 999 19 90

ANKARA - ERYAMAN
☎ 0312 242 13 23

ANKARA - İNCEK
☎ 0312 460 18 88

ANTALYA - KONYAALTI
☎ 0242 229 49 01

ATAŞEHİR
☎ 0216 291 11 93

ATAŞEHİR - 2
☎ 0216 317 35 34

AVCILAR
☎ 0212 422 80 83

BAHÇELİEVLER
☎ 0212 643 93 63

BAHÇEŞEHİR
☎ 0212 605 06 09

BAYRAMPAŞA
☎ 0212 544 09 99

BEYLİKDÜZÜ
☎ 0212 853 69 00

BEYLİKDÜZÜ - 2
☎ 0212 853 38 76

BEYKENT
☎ 0212 855 96 96

BURSA - İNEGÖL
☎ 0224 715 91 91

BURSA - NİLÜFER
☎ 0224 413 93 95

DİYARBAKIR
☎ 0412 235 05 05

ÇEKMEKÖY
☎ 0216 641 30 05

FATİH
☎ 0212 521 19 99

GÜNEŞLİ
☎ 0212 515 10 11

HALKALI
☎ 0212 470 40 10

İZMİR - BORNOVA
☎ 0232 325 70 70

İZMİR - MAVİŞEHİR
☎ 0232 300 73 73

KEMERBURGAZ
☎ 0212 360 05 01

MİMARŞINAN
☎ 0212 863 82 82

SANCAKTEPE
☎ 0216 311 30 81

TATVAN
☎ 0434 827 06 56

GENEL MÜDÜRLÜK

Talat Paşa Cad. Yeşil İrmak Sk. No: 1 Esenkent - Bahçeşehir / İSTANBUL

okyanuskoleji.k12.tr
444 10 98

